

eller som jeg kunde ønske undersøgte, førend jeg kunde billige, at de vare der eller vare udeladte. Jeg er imidlertid i Marenes Løb kommen til den Overbevisning og ikke mindst ved, hvad der er sket i de senere Aar, at det har været en stor Feil, at Landstinget ikke regelmæssig har nedsat Udvalg over hver eneste Finantslov. Det er efter min Mening Landstingets Pligt at foretage en alvorlig Revision, og det kan det ikke uden at nedsette et Udvalg. Dersom det forsømmer det, kommer der nolens volens Bestemmelser ind, som umærkelig paa den anden Side rokke ved eller forskyde de indbyrdes Forhold mellem Statsmyndighederne og paa den anden Side i Følelsen deraf hos dem, der blive studie tilside, vække en stille, men derfor ikke mindre stærkt Misforpielse, ligesom det, at man ikke itide gjør opmærksom paa, hvad der kan føre Finantsloven ud af sit rette Spor, tillige gjør, at vedkommende Thing, i hvilket den indbringes, maaste heller ikke bliver opmærksom derpaa. Jeg tror, at, dersom vi havde iagttaget den Sædvane at nedsette et Udvalg over hvert eneste Finantslovsforslag, vare vi aldrig komne til de stærke Spændinger mellem Thingene, som vi have oplevet i de senere Aar. Saa-danne Spændinger kunne ikke indtræde ofte, uden at den hele Forsatning og den hele jævne og fornuftige Frihedsudvikling maa lide mere eller mindre derved. Jeg haaber og jeg tror, at et af Midlerne til at forhindre slige Spændinger, vil være, at Landstinget hvert Aar med Opmærksomhed gennemgaar Finantslovsforslaget gennem sit Udvalg, som da igjen har at aflægge Beretning til Thinget om sine Forhandlinger om Forslaget. Nedfatter Landstinget Udvalg og opfylder derved en efter min Mening nødvendig Pligt, vil det for det Første føre til, at vi ikke let og maaste aldrig komme til en saa stærk Spænding, og for det Andet, om ellers nogen Vei kan føre dertil, til, at det vil fremme en god og gjensidig Forstaaelse mellem Thingene, naar man ser den gode Villie fra begge Sider, ligesom det vil føre til, at der vil blive en større Tilfredshed og et nyttigere Arbejde udført af Rigsdagen.

Krieger: Jeg forstaaar meget vel den Opfattelse, der nu blev gjort gjældende af det ærede Medlem (Carlsen), som jo støttede Forslag om Udvalgs Nedsettelse i nærværende Tilfælde paa en almindelig Betragtning, som fører ikke blot til Udvalgs Nedsettelse over Finantslovsforslaget iaar, men ogsaa for Fremtiden, i alt Fald i en længere Aarrække. Jeg vil for min Del hverken sige „Ja“ eller „Nei“ til denne ganske almindelige Betragtning. Hver Dag har sin Sorg, end mere hvert Aar. Det er meget muligt, at Forholdene ogsaa i alt Fald i de nærmeste Aar ville stille sig saaledes, at de Anstuelser, der blive

gjorte gjældende til Fordel for Nedsettelse af Udvalg over Finantslovsforslaget, blive afgjørende; men det er efter min Mening ikke nødvendigt alt nu at danne sig en bestemt Mening om den afgjørende Gyldighed af den vidererækkende Betragtning, som fører udover det nu foreliggende Forslag til Udvalgs Nedsettelse iaar. Jeg for mit Vedkommende agter at stemme for et Udvalgs Nedsettelse i nærværende Samling med særligt Hensyn til Finantslovsforslaget, saaledes som det nu foreligger os. Jeg anerkjender den Grundvold, hvorpaa Finantslovens Behandling i nærværende Thing blev stillet af et æret Medlem, som talte igaar (Hauerløv), idet han fremhævede det Giendommelige ved Finantsloven, at den ene Lov trængte man til paa en ganske særlig Maade, og derfor maa det ledende Princip, Hovedprincippet for dets Behandling være, at begge Thing ogsaa paa en ganske særlig Maade maatte enes indbyrdes og med Regjeringen om den. Men Banfælligheden i Anvendelsen af dette Udgangspunkt er den, at selv med den bedste Villie hænder det ofte, at den ene Part fortrinnsvis tænker paa sine egne Interesser, paa egne Anstuelser og ikke i Tide gjør sig ret nærværende, om ikke andre Interesser, der med Føie ligge den anden Part paa Sinde, ogsaa fortjene at komme i Betragtning; dersom disse andre Interessere ikke skulde komme til Orde, ville de blive mere eller mindre tilside-satte. Udgangspunktet er altsaa fuldkommen rigtigt, men Spørgsmaalet, hvorvidt dette rigtige Udgangspunkt er fastholdt, Spørgsmaalet, hvorvidt de Interesser, som særlig ligge Landstinget paa Sinde, blive fyldestgjorte i samme Grad, som de Interesser, der særlig ligge Folkethinget paa Sinde, Baretagelsen af en saadan Ligelighed i de forskellige Kravs Fyldestgjørelse, er netop en naturlig Opgave for Landstingets kontrollerende Myndighed. Nu er det blevet sagt om Finantsloven at det var en „stiftelig“ Finantslov. Det er mig ikke ganske klart, hvad det ærede Medlem, der igaar brugte dette Udtryk (Carstensen), mente dermed. Det er dog vel nærmest med Hensyn til Formen og ikke med Hensyn til Indholdet, at det er sagt; skulde Indholdet ogsaa derved være taget i Betragtning, kunde der siges Meget derom, det skal jeg imidlertid ikke nu fordybe mig i. Skulde jeg bruge et Billede til Finantslovsforslagets Karakteristikk, vilde jeg hellere sige om denne Finantslov, at det var en Sfinx, og det er efter min Mening Grunden til, at man bør stemme for Udvalg i indværende Samling. Jeg kalder denne Finantslov en Sfinx; thi den gemmer i sig en Gaade, til hvis Løsning den intet Bidrag giver. Denne Finantslov faaer et meget forskjelligt Præg, en meget forskjellig Karakter, eftersom nogle Lovforslag, der ligge bagved eller staa udenfor den, afgjøres paa den ene Maade eller den anden